Raad van State

200708982/1.
Datum uitspraak: 29 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/21534 van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 6 december 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 15 mei 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 december 2007, verzonden op 7 december 2007, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem (hierna: de voorzieningenrechter), voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 december 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 84, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), voor zover thans van belang, staat geen hoger beroep open tegen een uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank na toepassing van artikel 78 van die wet.

Ingevolge die laatste bepaling beslist de voorzieningenrechter van de rechtbank, indien een verzoek om een voorlopige voorziening is gedaan teneinde uitzetting te voorkomen voordat is beslist op het bezwaar of het administratief beroep, dat is gericht tegen de beschikking tot afwijzing van de aanvraag of intrekking van de verblijfsvergunning, zoveel mogelijk tevens over dat bezwaar of administratief beroep.

2.2. De voorzieningenrechter heeft het bezwaar, gericht tegen het besluit van 15 mei 2007, met toepassing van artikel 78 van de Vw 2000 ongegrond verklaard. Tegen deze uitspraak staat derhalve geen hoger beroep open.

2.3. De Afdeling is kennelijk onbevoegd van het hoger beroep kennis te nemen.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

verklaart zich onbevoegd om van het hoger beroep kennis te nemen.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.P.M. Zwinkels, ambtenaar van Staat.

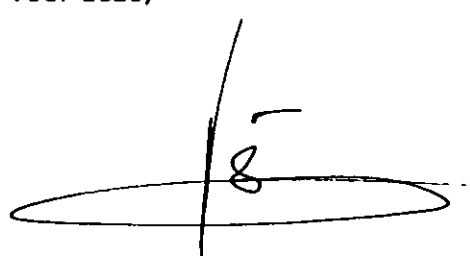
w.g. Mondt-Schouten
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Zwinkels
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 29 januari 2008

309-540.
Verzonden: 29 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 07 / 21534

uitspraak van de voorzieningenrechter van 6 december 2007

in de zaak van:

geboren op van Guinese nationaliteit,
verzoeker,
gemachtigde: mr. K. Ross, advocaat te Amsterdam,

tegen:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. C.E. McLean-Laurman, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

1. Procesverloop

1.1 Verzoeker heeft op 16 november 2006 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd voor het doel 'medische behandeling'. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 15 mei 2007 afgewezen. Verzoeker heeft tegen het besluit op 23 mei 2007 bezwaar gemaakt.

1.2 Verweerder heeft medegedeeld dat het bezwaar de werking van het besluit niet opschort. Verzoeker heeft op 23 mei 2007 gevraagd een voorlopige voorziening te treffen. Hij verzoekt verweerder te verbieden hem uit te zetten voordat verweerder op het bezwaar heeft beslist.

1.3 Verweerder heeft op 27 september 2007 een verweerschrift ingediend.

1.4 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 4 oktober 2007. Verzoeker is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

1.5 Het onderzoek ter zitting is geschorst teneinde verzoeker in de gelegenheid te stellen met schriftelijke stukken aan te tonen dat hij op 12 oktober 2007 gedwongen zal worden opgenomen in een kliniek en verweerder in de gelegenheid te stellen op deze informatie te reageren. De rechtbank heeft per fax van 5 oktober 2007 nadere inlichtingen van verzoeker ontvangen en verweerder heeft daarop bij brief van 9 oktober 2007 gereageerd. Partijen hebben er ter zitting mee ingestemd dat nader onderzoek ter zitting achterwege blijft.

2. Overwegingen

2.1 Indien voorafgaand aan een mogelijk beroep bij de rechtbank tegen een besluit bezwaar is gemaakt, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd kan worden in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

2.2 Ingevolge artikel 78 Vreemdelingenwet 2000 (Vw) beslist de voorzieningenrechter van de rechtbank zoveel mogelijk tevens over het bezwaar, indien het verzoek om een voorlopige voorziening is gedaan ten einde uitzetting te voorkomen voordat is beslist op het bezwaar, dat is gericht tegen een beschikking tot afwijzing van een aanvraag of intrekking van een verblijfsvergunning.

2.3 De voorzieningenrechter zal in deze zaak met toepassing van artikel 78 Vw op het bezwaar beslissen, omdat sprake is van een verzoek als bedoeld in dat wetsartikel, nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van het bezwaar en in bezwaar nog slechts een beslissing mogelijk is.

2.4 Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, Vw kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd (het mvv-vereiste).

2.5 Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw wordt de aanvraag niet afgewezen wegens het ontbreken van een mvv indien het voor de vreemdeling gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen.

2.6 Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw, afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.

2.7 Ingevolge artikel 3.71, vierde lid, Vb kan verweerder het eerste lid van artikel 3.71 Vb buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (de zogenaamde hardheidsclausule).

2.8 In B1/4.1.1 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) (editie 2007) heeft verweerder het beleid geformuleerd voor vrijstelling van het mvv-vereiste als bedoeld in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw. Voor deze vrijstelling dient beoordeeld te worden of de vreemdeling in staat is om te reizen naar zijn land van herkomst of bestendig verblijf en in staat kan worden geacht daar de behandeling af te wachten van een door hem in te dienen mvv-aanvraag. Omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst betreffen, worden niet betrokken bij de beoordeling.

2.9 In B1/4.1.1 Vc (editie 2007) is bepaald dat het de bedoeling is dat van de bevoegdheid om tot toepassing van de hardheidsclausule over te gaan alleen gebruik wordt gemaakt in zeer bijzondere gevallen. Er is in ieder geval geen sprake van een zeer bijzonder geval indien betrokkene aangeeft dat noodzakelijke medische behandeling aan terugkeer

- teneinde een mvv te verkrijgen - in de weg staat, maar niet heeft aangetoond dat sprake is van een medische noodsituatie.

2.10 In B8/3.2 Vc (editie 2007) is bepaald dat de hardheidsclausule wordt toegepast, indien wordt voldaan aan de vereisten voor het verlenen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "vanwege medische noodsituatie". Om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning in verband met deze uitzonderingsbepaling dient betrokkene zich in Nederland te bevinden en dient sprake te zijn van de situatie dat stopzetting van de medische behandeling een medische noodsituatie zal doen ontstaan.

2.11 Verweerder heeft de aanvraag afgewezen omdat verzoeker niet beschikt over een geldige mvv. Verzoeker valt niet onder de categorie vrijgestelde vreemdelingen genoemd in artikel 17, eerste lid, onder c Vw, en evenmin onder artikel 3.71, tweede lid Vb. Gelet op het advies van het Bureau Medische Advisering (BMA) van 22 maart 2007, bestaat geen aanleiding verzoeker vrij te stellen van het mvv-vereiste. Toepassing van het mvv-vereiste leidt voorts niet tot een onbillijkheid van overwegende aard.

2.12 Verzoeker heeft hiertegen het volgende – kort samengevat – aangevoerd. Verzoeker is sinds zijn binnenkomst in Nederland zwaar getraumatiseerd en staat onder behandeling. De medisch adviseur van het BMA heeft ten onrechte besloten, naar aanleiding van de door de behandelaars verstrekte medische informatie, dat hij het niet noodzakelijk acht om verzoeker op te roepen voor een spreekuuronderzoek. Evenmin heeft hij nader specialistisch onderzoek laten verrichten. Het advies had niet tot stand mogen komen op grond van een tweetal brieven van de behandelaars. Voorts stelt verzoeker dat uit het BMA-advies niet kan worden afgeleid dat hij kan reizen. Het BMA-advies gaat niet in op de individuele toegankelijkheid van de behandeling in Guinee. Verzoeker doet een beroep op het vertrekmoratorium (WBV 2007/10, d.d. 29 mei 2007) ingesteld voor personen afkomstig uit Guinee. Gelet hierop kan verzoeker niet worden tegengeworpen dat hij een mvv dient aan te vragen in Guinee. Uit het BMA-advies volgt dat bij het uitblijven van een behandeling sprake is van een medische noodsituatie op korte termijn. Verzoeker ziet niet in waarom verweerder een negatieve beslissing neemt ondanks dat hij van de BMA-adviseur heeft vernomen dat er in dat geval een zeer groot risico bestaat.

2.13 Ter zitting heeft verzoeker gesteld dat hij op 12 oktober 2007, na afloop van de ramadan, gedwongen zal worden opgenomen in een psychiatrische kliniek in Amersfoort.

2.14 De voorzieningenrechter betrekt bij de beoordeling de volgende feiten. Verzoeker is op 5 juni 2001 Nederland binnen gekomen. Hij heeft op 8 juni 2001 aan aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 12 februari 2002 afgewezen. Verzoeker is ambtshalve in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning onder de beperking 'verblijf als minderjarige alleenstaande asielzoeker', met ingang van 8 juni 2001. Deze is laatstelijk verlengd tot 2 maart 2003. Bij besluit van 27 juli 2004 is de tweede aanvraag tot verlenging van deze verblijfsvergunning afgewezen. Het hiertegen ingestelde bezwaar is bij besluit van 5 oktober 2005 afgewezen. De afwijzing van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd alsmede de afwijzing van de aanvraag tot het verlengen van de verblijfsvergunning onder de beperking 'verblijf als minderjarige alleenstaande asielzoeker' zijn bij uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRvS) van 21 september 2006 in hoger beroep bekrachtigd.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

2.15 Niet in geschil is dat verzoeker niet in het bezit is van een geldige mvv, die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

2.16 Verweerder heeft zich in het bestreden besluit gebaseerd op het op 22 maart 2007 uitgebrachte BMA-advies. Uit dit advies blijkt dat betrokkene psychosomatische klachten heeft in de vorm van maagpijn, braken en obstipatie. Verder zijn er angstklachten die zich uiten door slaapproblemen, frequente nachtmerries en een doodswens bij het optreden van deze klachten. Volgens de behandelaar is er suïcidegevaar. De behandelaar geeft aan dat er bij gedwongen terugkeer rekening gehouden moet worden met verdere psychische decompensatie tot suïcidepogingen toe. De behandeling bestaat uit psychotherapie en medicatie in de vorm van een antidepressivum, seroxat en een slaapmiddel, nitrazepam. Deze behandeling is naar alle waarschijnlijkheid tijdelijk van aard. Volgens de behandelaars zal deze behandeling nog 3 tot 5 jaar in beslag nemen. Er zijn voldoende behandelmogelijkheden in Guinee aanwezig. Behandeling door een psychiater is beschikbaar in van de te . Antidepressiva en slaapmiddelen zijn beschikbaar. Bij het uitblijven van behandeling wordt een toename van de klachten verwacht. Gezien de ernst van de klachten en de door de behandelaars genoemde doodswens kan een medische noodsituatie op korte termijn niet worden uitgesloten. Daarbij komt dat gelet op de informatie van de behandelend psycholoog en psychiater een psychische decompensatie en mogelijk suïcidaal gedrag bij een negatieve beschikking verwacht kan worden. Derhalve zal adequate medische begeleiding en bewaking reeds nodig zijn vanaf het moment van het vernemen van een eventuele negatieve beschikking. Betrokkene kan niet reizen, tenzij er vlak voor een reis een beoordeling plaatsvindt, om te bepalen of betrokkene op dat moment kan reizen en om te beoordelen welke medische begeleiding tijdens de reis noodzakelijk is. (Vanwege een grillig klachtenbeloop met risico op verslechtering van de medische situatie ten opzichte van het moment van advisering).

2.17 Verzoeker heeft verwezen naar brieven van psycholoog/psychotherapeut G. van der Veer van 30 juli 2003, van 21 september 2004, 16 januari 2006, 9 augustus 2006 en 2 mei 2007, waarin wordt herhaald dat sprake is van PTSS en dat bij gedwongen terugkeer gerekend moet worden op decompensatie en gevaar voor zelfdoding. Dit wordt bevestigd in de brief van zijn huisarts, M. Haverkort, van 22 september 2004. Verzoeker stelt dat nu de medisch adviseur slechts gebruik heeft gemaakt van de brief van zijn huisarts Haverkort van 9 maart 2007 en de brief van de psycholoog/ psychotherapeut dr. G. van der Veer d.d. 19 februari 2007, terwijl er vele andere brieven van deze behandelaars zijn omtrent de situatie van verzoeker, de conclusie van verweerder in het bestreden besluit, dat hij kan reizen, onvoldoende gemotiveerd is.

2.18 Een advies van het BMA dient te worden aangemerkt als een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitvoering van zijn bevoegdheden. Indien een zodanig advies op een objectieve en inzichtelijke wijze is opgesteld, mag verweerder bij de besluitvorming op aanvragen in beginsel van dat advies uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.

2.19 Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder in hetgeen verzoeker omtrent de voorhanden zijnde correspondentie van zijn behandelaars heeft aangevoerd, geen aanleiding hoeven zien voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het BMA-

advies. In voornoemde brieven van 30 juli 2003, 21 september 2004, 16 januari 2006, 9 augustus 2006 en 2 mei 2007, wordt de medische situatie van verzoeker beschreven alsmede wordt de mogelijkheid genoemd van decompensatie en suïcidegevaar. De conclusie in deze brieven is identiek aan de conclusie in de latere brieven van de behandelaars van 19 februari 2007 en 9 maart 2007, welke brieven de BMA-arts van de behandelaars heeft ontvangen na het verzoek van eerstgenoemde om informatie omtrent verzoeker. Nu ook het BMA-advies vermeldt dat sprake kan zijn van psychische decompensatie en mogelijk suïcidaal gedrag, is een gelijkluidende conclusie neergelegd in het BMA-advies.

2.20 De stelling van verzoeker dat de BMA-adviseur hem had dienen op te roepen voor een spreekuuronderzoek volgt de rechtbank niet, nu het aan de BMA-adviseur is te beoordelen of een onderzoek van verzoeker in persoon noodzakelijk is. Het niet oproepen van verzoeker voor een spreekuuronderzoek doet op zichzelf niet af aan de waarde van het BMA-advies als een deskundigenadvies.

2.21 De stelling van verzoeker dat verweerder ten onrechte niet is ingegaan op de individuele toegankelijkheid van de medische behandeling in het land van herkomst volgt de voorzieningenrechter niet, gelet op het in B1/1.2.1 Vc (editie 2007) vermelde en door de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) gesanctioneerde beleid (bijvoorbeeld bij de uitspraak van 23 juni 2006, kenmerk 200600517/1), dat omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst betreffen niet bij de beoordeling worden betrokken.

2.22 Het standpunt van verzoeker dat verweerder in tegenstelling tot de conclusie van het BMA-advies stelt dat verzoeker wel kan reizen volgt de voorzieningenrechter niet. Daartoe is het volgende redengevend. De BMA-adviseur heeft de vraag of verzoeker op basis van de huidige medische inzichten, gezien diens klachten, kan reizen als volgt beantwoord: "Nee, betrokkene kan niet reizen, tenzij er vlak voor een reis een beoordeling door een arts plaatsvindt, om te bepalen of betrokkene op dat moment kan reizen en om te beoordelen welke medische begeleiding tijdens de reis noodzakelijk is (...)". Hieruit volgt dat verweerder heeft kunnen concluderen dat verzoeker onder voorwaarden in staat is om te reizen. Verzoeker heeft onvoldoende aanknopingspunten aangevoerd om te komen tot de conclusie dat de BMA-adviseur het anders heeft bedoeld. De conclusie van verzoeker dat het BMA-advies stelt dat hij zonder meer *niet* kan reizen is terug te voeren op een verkeerde interpretatie van het BMA-advies.

2.23 Gelet op het voorgaande dient te worden geconcludeerd dat door verzoeker geen feiten en omstandigheden zijn aangevoerd die concrete aanknopingspunten opleveren voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het BMA-advies. Verweerder heeft zijn besluit naar het oordeel van de voorzieningenrechter mogen baseren op de conclusie van het BMA dat verzoeker onder voorwaarden kan reizen.

2.24 Uit de door gemachtigde van verzoeker op 5 oktober 2007 overgelegde stukken blijkt dat verzoeker zijn stelling, dat hij op 12 oktober 2007 gedwongen zal worden opgenomen in de kliniek van Sinaï centrum te Amersfoort, niet kan staven. Van de zijde van verzoeker wordt erkend dat verzoeker met zijn behandelaars weliswaar meerdere malen heeft gesproken over de mogelijkheid van opname in de kliniek, maar van een gedwongen opname is geen sprake. Nu verzoeker zijn stelling niet heeft kunnen staven, zal de voorzieningenrechter deze reeds daarom passeren.

2.25 Verzoeker heeft een beroep gedaan op het door de staatssecretaris van Justitie ingestelde vertrekmoratorium voor personen afkomstig uit Guinee van 29 mei 2007 (WBV 2007/10). Ingevolge vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer van 10 maart 2006, kenmerk 200509257/1, JV 2006, 160) heeft het afkondigen van een vertrekmoratorium geen betekenis voor de vraag of een vreemdeling zelfstandig naar dat land kan reizen om er een mvv aan te vragen in het kader van een reguliere aanvraag. Het beroep van verzoeker kan daarom niet slagen.

2.26 Naar het oordeel van de voorzieningenrechter zijn er in het onderhavige geval geen bijzondere individuele feiten of omstandigheden aangevoerd die verweerder hadden moeten nopen artikel 3.71, eerste lid, Vb buiten toepassing te laten. Ten aanzien van de aangevoerde medische klachten van verzoeker is in deze procedure niet gebleken dat hij bij tijdelijke terugkeer naar Guinee in een zodanige schrijnende situatie terechtkomt dat er sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard. Blijkens het BMA-advies van 22 maart 2007 kan verzoeker onder voorwaarden reizen. In het voorgaande is reeds gebleken dat verzoeker geen concrete aanknopingspunten heeft aangevoerd om aan deze conclusie te twijfelen.

2.27 De voorzieningenrechter zal het bezwaar ongegrond verklaren en het verzoek om een voorlopige voorziening afwijzen.

2.28 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

3.1 verklaart het bezwaar ongegrond;

3.2 wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. drs. M.C.C. van de Schepop, voorzieningenrechter, en op 6 december 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van M.J.E. de Jong, griffier.

afschrift verzonden op: - 7 DEC. 2007

Coll: RS

Rechtsmiddel
Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover deze de hoofdzaak betreft, hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak. Van deze uitspraak staat, voor zover deze de voorlopige voorziening betreft, geen hoger beroep open.

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Voor eensluidend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

PRODUKTIE 1

Rechtbank 's-Gravenhage

nevenzittingsplaats Haarlem
Vreemdelingenkamer

Postadres: postbus 1621, 2003 BR Haarlem

Bezoekadres
Stationsplein 80
2011 LM Haarlem
Telefoon (023) 888 44 44
Fax (023) 888 37 02
Kortlopende zaken
Fax (023) 888 39 73 / 74
Voorfase
Fax (023) 888 39 76 / 77
Zittingsadministratie

Mevrouw mr. K. Ross
Wg-Plein 310
1054 SG Amsterdam

Onderdeel	Voorfase VV Vr.
Contactpersoon	dhr F. van Velzen
Doorkiesnummer(s)	(023) 888 39 33
Faxnummer afdeling	(023) 888 37 02
Datum	7 december 2007
Ons kenmerk	procedurenummer 07 / 21534 BEPTDN V00 OV G00 casusnummer
Uw kenmerk	00602102/RO/ro
Bijlage(n)	1
Onderwerp	toezending afschrift uitspraak.

Bij beantwoording de datum en ons kenmerk vermelden.
Wilt u slechts één zaak in uw brief behandelen.

Geachte mevrouw,

Hierbij zend ik u een kopie van de uitspraak waarbij op het verzoekschrift is beslist.

Hoogachtend,

griffier.

PV051

I

Ross Spapens Woudwijk Advocaten

W.G. Plein 310
1054 SG Amsterdam

T +31(0)20 412 17 32
F +31(0)20 412 17 95
www.rswadvocaten.nl

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
T.a.v.: hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag
Fax: 070- 365 13 80

Amsterdam, 20 december 2007

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
20 DEC 2007
ZAAKNR. 200708982/1/V2
AAN: V2
BEHANDELD: DD: PAR:

5707-A

Betreft : / hoger beroep
Ons kenmerk : 00602469/RO/ro
Uw kenmerk :

Edelachtbare heer, vrouwe,

Appellant:
Geboortedatum:
Nationaliteit: Guinese
Verblijfadres: van

Geeft eerbiedig te kennen,

Appellant kiest te dezer zake woonplaats te Amsterdam, WG plein 310, 1054 SG, ten kantore van Ross, Spapens & Woudwijk advocaten.

Mr. K. Ross verklaart hierbij, met recht van vervanging, bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn tot het indienen van het onderhavige hoger beroepschrift.

Appellant stelt hoger beroep in tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Haarlem, sector bestuursrecht, Vreemdelingenkamer, Reg.nr 07/ 21534, d.d. 6 december, verzonden op 7 december 2007. Een kopie van het afschrift van deze uitspraak treft u hierbij aan als productie 1.

Grief I
Appellant kan zich niet verenigen met overweging 2.19 van de rechtbank inhoudende dat " *Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder in hetgeen verzoeker omtrent de voorhanden zijnde correspondentie van zijn behandelaars heeft aangevoerd, geen aanleiding hoeven zijn voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het BMA-advies. In voornoemde brieven van 30 juli 2003, 21 september 2004, 16 januari 2006, 9 augustus 2006 en 2 mei 2007, wordt de medische situatie van verzoeker beschreven alsmede wordt de mogelijkheid genoemd van decompensatie en suïcidegevaar. De conclusie in deze brieven is identiek aan de conclusie in de latere brieven van de behandelaars van 19 februari 2007 en 9 maart 2007, welke brieven de BMA-arts van de behandelaars heeft ontvangen na het verzoek van eerstgenoemde informatie omtrent verzoeker. Nu ook het BMA-advies vermeldt dat sprake*

kan zijn van psychische decompensatie en mogelijk suïcidaal gedrag, is een gelijkluidende conclusie neergelegd in het BMA-advies".

Gronden waarop appellant zich met het voorgaande niet kan verenigen:
Appellant stelt dat de rechtbank ten onrechte heeft nagelaten aangevoerde aspecten van appellant te betrekken bij haar oordeel over de vraag of verweerder aanleiding had moeten zijn om te twijfelen aan de juistheid of volledigheid van het BMA-advies. Appellant heeft in zijn aanvullende gronden voorlopige voorziening d.d 2 oktober 2007 (productie 2) het volgende aangevoerd:

"Verzoeker vindt het nog steeds volstrekt onbegrijpelijk hoe verweerder in weerwil van de informatie zoals die volgt uit het advies van de BMA aan verzoeker tegenwerpt dat hij een mvv dient aan te vragen in Guinee.

Verzoeker is niet de enige die dit standpunt inneemt, ook de behandelaars van verzoeker hebben hun onbegrip geuit richting verweerder met betrekking tot de beoordeling door verweerder van de door de behandelaars verstrekte informatie.

Verzoeker verwijst in dit kader in de eerste plaats naar de brief van de behandelaars aan mevrouw N. Albayrak d.d. 7 juni 2007 (productie 1).

Uit deze brief (met als onderwerp het niet serieus nemen en bewust ongebruikt laten van medische informatie) volgt dat de behandelaars de aandacht hebben gevraagd voor de wijze waarop verweerder met de door de behandelaars verstrekte informatie omgaat.

De behandelaars hebben in hun brief verwezen naar het advies van de BMA en gesteld dat "de toestand van betrokkene wettigt op medisch-inhoudelijke gronden een vergunning om hier te blijven. Een medische noodsituatie dreigt reëel bij (tijdelijke) terugkeer naar het land van herkomst".

De behandelaar komt in hun brief tot de conclusie dat "het blijkt dat onze, bij herhaling verstrekte, informatie op puur juridische gronden niet serieus genomen is. De duidelijk tekort schietende informatie betreffende de behandelmogelijkheden in het land van herkomst wordt 'uitvergroot' tot realiteit die (tijdelijke) uitwijzing juridisch rechtvaardigt. De niet mis te verstande en gemotiveerde informatie van de behandelsector over de te verwachten medische noodsituatie bij (tijdelijke) terugkeer naar Guinee wordt genegeerd".

Door verweerder is op de brief van de behandelaars gereageerd in een brief d.d. 16 augustus 2007 (productie 2). In haar brief stelt verweerder dat de door de behandelaars geschetste gang van zaken dat binnen de besluitvorming de medische informatie van de behandelaars niet serieus is genomen en bewust is genegeerd niet wordt gedeeld. Daarbij verwijst verweerder naar de onafhankelijke procespositie van de BMA. Verweerder komt tot de conclusie dat van een duidelijk tekortschietende informatie niet is gebleken en dat "van enig concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid van de informatie van de zijde van de BMA geen aanleiding is".

Verzoeker stelt nogmaals dat uit de brief van de behandelaars d.d. 7 juni 2007 reeds een concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid van de informatie van de zijde van de BMA volgt. Verzoeker stelt dan ook dat het onbegrijpelijk is dat verweerder ondanks de kritiek van de behandelaars tot de conclusie komt dat er geen sprake is van enig concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de informatie van de zijde van de BMA.

De behandelaas hebben op de brief d.d. 16 augustus 2007 gereageerd met een schrijven d.d. 12 september 2007 (productie 3).

In deze brief stellen de behandelaars nogmaals dat zij in hun rapportage "duidelijk hebben aangegeven dat zowel elke onderbreking van de huidige behandeling als (al dan niet tijdelijke) terugkeer naar Guinee bij betrokkene gemakkelijk zal leiden tot een medische noodsituatie (i.c. ernstige depressiviteit en suïcide). Niettemin wordt in de beschikking van de IND d.d. 15 mei jl. gesteld dat 'betrokkene in staat is te reizen en de mvv-aanvraag in het land van herkomst af te wachten, mits er aan die reis een medisch onderzoek vooraf gaat'. Wij (de behandelaars, KR) kunnen daar niets anders uit afleiden dan dat het Bureau Medische Advisering kennelijk onze, op ons onderzoek en ruime behandelervaring met betrokkene gebaseerd, informatie niet als voldoende wordt beschouwd".

Zeer recent hebben de behandelaars nogmaals hun frustratie over de onjuiste beoordeling van verweerder op papier gezet. Verzoeker verwijst hierbij naar een brief d.d. 25 september 2007 (productie 4).

In deze brief gaan de behandelaars naast de eerder genoemde conclusie dat Nederland het meest aangewezen land is voor de behandeling van verzoeker in op de onjuiste informatie over de aanwezigheid van behandelmogelijkheden in Guinee.

De behandelaar stellen dat "In het rapport (van de BMA) staat ons inziens onjuiste informatie over de kwaliteit van de zorg in de van de te

- *de BMA vermeldt niets over de beschikbaarheid van specialistische psychotherapie voor PTSS patiënten met een frequentie van 1 à 2 keer per week*
- *de BMA vermeldt geen bronnen waaruit zij meent te kunnen afleiden dat bepaalde medicatie beschikbaar is. Onduidelijk is daarom of er dus kwalitatief medisch verantwoorde informatie sprake is.*
- *Volgens de Mental Health Atlas 2005 van de World Health Organization zijn er in Guinee geen psychologen werkzaam en zeer weinig (0.04 per 100.000 inwoners) psychiaters. Er zijn dus geen psychologen die de individuele en de groepstherapie met de heer kunnen voortzetten , en er is reden om aan te nemen dat de schaars aanwezige psychiaters, als ze al een psychotherapeutische opleiding gehad hebben, daar waarschijnlijk geen tijd voor zullen hebben.*
- *Volgens onze informatie, afkomstig van Dr Kaba Kourouma, zie http://www.santetropicale.com/guinee/report1.htm is de psychiatrische zorg in het betreffende ziekenhuis zeer slecht. "...la qualité du suive médical en infirmier des malades admis égal a 0" (vertaling: de kwaliteit van medische en verpleegkundige zorg is gelijk aan 0...). Dit roept vanuit medisch oogpunt veel twijfels over de garantie ten aanzien van enige psychiatrische en psychotherapeutische zorg. En dat leidt dan zeer wel mogelijk tot psychiatrische noodsituaties, zoals bij betrokkene somberheid, wanhoop en suïcidepogingen".*

Met betrekking tot de informatie over behandelmogelijkheden in Guinee merkt verzoeker tevens op dat verzoeker reeds bij de gronden behorende bij het bezwaar en de voorlopige voorziening d.d. 13 juni 2007 verweerder heeft verzocht om onderliggende stukken van de twee genoemde brondocumenten. Verzoeker acht het in strijd met de zorgvuldigheid dat verweerder de reeds bij het verweerschrift d.d. 27 september 2007 de brondocumenten aan verzoeker doet toekomen.

In de tweede plaats stelt verzoeker dat hij van verweerder opheldering wenst omtrent de informatie zoals die volgt uit de brondocumenten. Wat wordt er bedoeld met het onder 2 genoemde punt dat "The security is not sure"? en over Dr Doukoure "try to keep a high quality of services"? Lukt dit ook nog bij de huidige (besluit- en vertrekmoratoriumwaardige) veiligheidssituatie in Guinee?

Tevens verzoekt verzoeker om opheldering van van de zijde van verweerder met betrekking tot de informatie uit de brondocumenten dat "Dr. Doukoure specialist Psychiatrist (graduated in France) start working from 1999" en "This service is open correctly and in use since 1999" in relatie met de brief van BMA d.d. 11 november 2004 (productie 5). Uit de brief van BMA d.d. 11 november 2004 volgt namelijk (in antwoord op vraag 3a) dat "Uit informatie van International SOS en de psychiater die te Guinée werkzaam was blijkt dat er onvoldoende medische behandelmogelijkheden zijn voor genoemde klachten; er zijn vrijwel geen psychiatrische behandelmogelijkheden en de beschikbaarheid van bv een antidepressivum is onvoldoende. Ook blijkt dat de algehele politieke en sociale situatie in het land is verslechterd wat zijn weerslag heeft op de medische zorg.

Dit verhoudt zich niet met elkaar. Hoe kan het dat er in 2004 wordt gesteld dat er geen psychiatrische behandelmogelijkheden zijn terwijl in 2006 wordt gesteld dat er al sinds 1999 behandeling mogelijk was?"

Appellant stelt dat de rechtbank in het geheel geen overweging heeft gewijd aan hetgeen appellant heeft aangevoerd met betrekking tot het BMA-advies en hetgeen de behandelaars hebben aangevoerd met betrekking tot het BMA-advies. Doordat de rechtbank in het geheel niet is ingegaan op diverse essentiële aspecten die appellant heeft aangevoerd, is er sprake van een uitspraak welke in strijd is met artikel 8:69, lid 1 Awb waarin is bepaald dat de rechtbank uitspraak doet op de grondslag van het beroepschrift, de overgelegde stukken en het verhandelde tijdens vooronderzoek en onderzoek ter zitting.

Grief II

Appellant kan zich niet verenigen met overweging 2.20 van de uitspraak, waarin is bepaald dat: "*de stelling van verzoeker dat de BMA-adviseur heb had dienen op te roepen voor een spreekuuronderzoek volgt de rechtbank niet, nu het aan de BMA-adviseur is te beoordelen of een onderzoek van verzoeker in persoon noodzakelijk is. Het niet oproepen van verzoeker voor een spreekuuronderzoek doet op zichzelf niet af aan de waarde van het BMA-advies als een deskundigenadvies*".

Gronden waarop appellant zich met voorgaande niet kan verenigen:
Appellant stelt zich op het standpunt dat gelet op hetgeen appellant in de vorige grief naar voren heeft gebracht, het verschil van inzicht tussen de BMA-arts en de behandelaars van appellant had reden moeten zijn voor de BMA-arts om appellant op te roepen voor onderzoek. Ten onrechte is dit nagelaten, aldus appellant.

Grief III
Appellant kan zich niet verenigen met overweging 2.21 van de uitspraak.

Gronden waarop appellant zich met voorgaande niet kan verenigen:
Appellant stelt dat hij niet alleen heeft aangevoerd dat de individuele toegankelijkheid moet worden beoordeeld maar ook dat er in Guinee geen sprake is van behandelmogelijkheden. Appellant verwijst hierbij naar hetgeen hij heeft aangevoerd in de aanvullende gronden voorlopige voorziening d.d. 2oktober 2007 (zie productie 2), met name waar het betreft het verschil tussen een eerdere brief van BMA d.d. 11 november 2004 en die brief van BMA inzake appellant. Verweerder heeft hierop niet gereageerd en de rechtbank heeft dit aspect niet bij haar beoordeling betrokken.

Doordat de rechtbank in het geheel niet is ingegaan op dit essentiële aspect die appellant heeft aangevoerd, is er sprake van een uitspraak welke in strijd is met artikel 8:69, lid 1 Awb waarin is bepaald dat de rechtbank uitspraak doet op de grondslag van het beroepschrift, de overgelegde stukken en het verhandelde tijdens vooronderzoek en onderzoek ter zitting.

Grief IV
Appellant kan zich niet verenigen met overweging 2.26 van de uitspraak waarin is bepaald dat *"naar het oordeel van de voorzieningenrechter zijn er in het onderhavige geval geen bijzondere individuele feiten of omstandigheden aangevoerd die verweerder hadden moeten nopen artikel 3.71, eerste lid, Vb buiten toepassing te laten. Ten aanzien van de aangevoerde medische klachten van verzoeker is in deze procedure niet gebleken dat hij bij tijdelijke terugkeer naar Guinee in een zodanige schrijnende situatie terechtkomt dat er sprake is van onbillijkheid van overwegende aard. Blijkens het BMA-advies van 22 maart 2007 kan verzoeker onder voorwaarden reizen. In het voorgaande is reeds gebleken dat verzoeker geen concrete aanknopingspunten heeft aangevoerd om aan deze conclusie te twijfelen"*

Gronden waarop appellant zich met voorgaande niet kan verenigen:
Appellant stelt zich op het standpunt dat uit het dossier van appellant volgt dat er wel degelijk bijzondere individuele omstandigheden zijn die hadden moeten nopen artikel 3.71, eerste lid, Vb buiten toepassing te laten. Appellant verwijst hierbij naar het advies van de BMA waaruit volgt dat er *"adequate medische begeleidig en bewaking reeds nodig is vanaf het moment van het vernemen van een eventuele negatieve beschikking"*. Hieruit volgt reeds de ernst van de situatie van appellant. Echter, dit is op generiel wijze betrokken bij de besluitvorming door verweerder noch in de uitspraak door de rechtbank. Bovendien volgt uit het BMA-advies dat er sprake is van een medische noodsituatie op korte termijn.

Nu dit alles niet door de rechtbank is betrokken bij de beoordeling is er sprake van een uitspraak welke in strijd is in met artikel 8:69, lid 1 Awb waarin is bepaald dat de rechtbank uitspraak doet op de grondslag

van het beroepschrift, de overgelegde stukken en het verhandelde tijdens vooronderzoek en onderzoek ter zitting.

Petitum
Op grond van vorenstaande verzoekt appellant u het hoger beroep gegrond te verklaren, de bestreden uitspraak te vernietigen en de Minister te veroordelen in de proceskosten.

Een kopie van dit schrijven zond ik heden aan verweerder.

Hoogachtend,

Mr. K. Ross

Productie: 2